

Egy görbe éjszaka margójára...

Igaz történet alapján... a valósággal való egyezés nem a véletlen mve... 😊

Nos... a történet megértéséhez szükséges egy kis háttér-információ. A lényeges eleme a *kocsmavetélked egy gólyatábor* nevezet rendezvényen. A gólyatábor a felsoktatási intézménybe frissen érkezett gólyák számára szervezett tábor, s a kocsmavetélked nevezet szórakozási forma is kitalálható: adottak egy oktatási intézmény körül elhelyezked kocsmák, mindegyikben végzs (vagy legalábbis nem elséves) hallgatók csoportja foglal helyet. A gólyák pedig az útvonalterv értelmében végigjárják a kocsmákat, mindegyikben különféle feladatokat oldanak meg. A kissé megvesztegethet zsri pedig pontozza az eredményt. Röviden ennyi...

Egyik haverral a gólyatábor egyik szép nyári napjának délutánján indultunk neki a választott kocsmába, hogy elfoglaljuk a helyünket, mint zsritag. A kocsmá az ötödik állomás volt, ezért elindultunk az els gólyacsoportot kísérve, vagyis az útba es négy kocsmát végigittuk. Itt áttérek egyes szám első személybe...

Különösen jó kedvemben értem az ötödik kocsmához, amelyben társaim már igen kiszáradt vesével várták az első csapatot. Leültem, a gólyák elvégezték a számukra kiszabott feladatokat, majd jött a megvesztegetés, vagyis pia minden mennyiségben, nem részletezném... A gólyacsapatok elhaladtával egyre magasabb és magasabb lett a zsri véralkohol szintje, és egyre kisebb és kisebb a koordinációs képessége. Az utolsó csapat is elhaladt, így következett a Ki-Mit-Beer nevezet játék... ha tudnám ki találta ki... remélem nem én... 😊

A Ki-Mit-Beer értelmében az asztalon maradt mindenféle itkát összekevertük, kiporcióztuk, majd megittuk. Nos... ezt nem kellett volna... öt perc múlva bekapcsolt a robotpilótám, átvette az irányítást és ettől kezdve a környezetből nyert információk alapján rekonstruált történetet ismerem csak, leszámítva néhány töredezett emlékképet... 😊

Elindultunk a kocsmából a kollégium felé, a pályagörbém valószínűleg ersen emlékeztetett a szinuszra, s helyre-köze átcsapott ökörhugyozás jelleg mozgássorba is. Csakhogy a kiindulási pontot jelent kocsmá – kollégium útvonalon sajnos található volt még két újabb kocsmá. Külön kérésre segítim leraktak az első kocsmában, ahol rendeltem egy újabb korsó sört (valószínűleg mindenkinek, mert már akkor is jó szívem volt), majd több sikertelen próbálkozást követően különösebb károkozás nélkül leültem egy asztalhoz, mégpedig egy nyugdíjas bácsika társaságába. Pillanatokon belül összeismerkedtünk, kisebb kommunikációs nehézségeket kivéve hamar megegyeztünk a következő nótában, bár kicsit ártituk a jól ismert szöveget: *"Máma még nem ittunk SOKAT, nem mehet az így tovább."* Jól elvultunk pár percig, amikor szólak a többiek, hogy megyünk tovább.

Sikerült kijutnom a kocsmából és akadt két kevésbé ittas támogatóm is, így ügyesen felmértük a távolságot, majd ismét elindultunk a kollégium felé. Sajnos a következő útba es kocsmá már bezárófélben volt, így szerencsére nem szolgáltak ki minket. Porzó torokkal elkezdtünk a kollégium felé sietni, hiszen ott biztos van valami iható...

Dombon felfelé haladva többször is meg kellett állni, hogy a csoport egyes tagjai a különböző ad hoc felmerül karbantartási mveleteket el tudják végezni; de azért sikerült felérni a kollégium elé. A lift környékén kisebb tömeg állt, mi is beálltunk, illetve bedülőngéltünk a sor végére. Pár perc és a liftben álltunk. Rövid eszmecsere után megegyeztünk a hetedik emeletben. Hatalmas összpontosítás és kemény önfegyelem volt szükséges a hetes gomb megnyomásához, de végül sikerült a hatossal együtt. Felfelé haladva a gyomrunk kicsit tiltakozott, de nem volt semmi gond. A hatos emeleten megállt a lift, így hárman is alig tudtak visszatartani, de végül is sikerült nekik.

Végre felértünk a hetedikre. Még ki sem nyílt az ajtó, de már hallottunk a dübörgő zenét. Az ajtó elhúzódtott, és én a *"Dance!!!"* felkiáltással a tomboló tömeg közepébe rohantam, hol négykézláb, hol kúszva. Érthetetlen módon sokáig nem sikerült stabilan megállnom négy végtaggal sem, így a tömegből két jótét lény rendszeresen kisegített egy fotelbe. Nem adtam fel, mindig csak egy kis időre pihentem meg.

Nos... itt van egy kis szakadás... láttak a budiban, ahogy meg-meghajolva imádkozom a nagy fehér porcelánisten előtt leborulva, majd láttak mosdóban is, ahol megettettem a kis rókákat a sarokban. Halványan dereng egy pár perces liftezés is, ami jót tett a gyomromnak. Végül megunhatták a potyautast, és kiraktak a földszinten. Nekem meg bekapcsolt a segédkiegészítő robotpilóta, s nekivágtam az éjszakának.

Mivel ekkor már ismers nem látott, csak közvetett információim vannak. Egy igen lejtős utca vezet a kollégiumtól egy buszmegállóig. A kettő között egy út. Valószínűleg ezen az utcán jutottam le, majd átmentem az úton és szembejött a buszmegálló. Helyi idő szerint éjjel egy óra lehetett. Ekkor jöttek a rendőrök...

Én éppen egy fa körül keringtem, és kerestem a szökési sebességet, mikor odajött az egyik rendőr, hogy *"Jó estét kívánok"*. Hogy pontosan mi történt azt nem tudom, annyi rémlik, hogy mondtam egy lakcímet, erre azt mondták, hogy *"Nono, fiatalember, ez nem taxi!!"*, majd kihívták a mentket.

Ment jött, a mentes szólt, hogy össze ne hányjam a kocsi. Bevittek, kivizsgáltak, egy kis kerekesszékekben tologattak, nagyon élveztem... aztán valahogy kiszedtek bellem egy otthoni telefonszámot. Éjjel kettő óra, anyám veszi fel a telefont. Majdnem szívrohamot kap, hogy a fia kórházban van... Orvos rutinos, nevet, hogy csak sokat ivott, vigyék haza.

*Hazavisznek és ágyba tesznek,
Hideg párnák közé temetnek,
Az Úrhoz fohászkodnak értem.*

Két hét múlva jön a papír, elsőször csak a mentesöktől, hogy leszek szívés 3.000 forint szállítási díjat becsengetni, aztán megérkezett a rendőrtől is a papír, hogy *"közterületen elkövetett botrányos részegség"* szabálysértését követtem el, ennek címén 4.000 forintot csengessek be nekik is...

Sokáig ez volt a legdrágább buli az életemben... 😊

Frank O'Yanco